

GYÚJTSÁTOK FÖL AZ ÉJSZAKÁKAT!

Szirmai Károly

A villanyvilágítás hirtelen kialudt, s a nagyváros fölött összecsapott a sötétség. Sehol egyetlen fénypont, a legtávolabbi épületek is belevesztek a leszakadt éjszakába.

Az emberek tehetetlenül néztek ki. Képtelenek voltak helyükről elmozdulni. Csak álltak és néztek. Még beszélni se volt kedvük, oly orvul, váratlanul rontott rájuk a sötétség s oiy nyugtalanítóan.

Meddig tart még, mikor ér véget? Mert a lámpák még kilenckor sem gyúltak ki. Tehetetlenül tovább álldogáltak az ablakoknál, közeliükben vagy valamely bútordarabhoz támaszkodva.

Már az sem bántotta őket, hogy a rádióban, televízióban véget ért az előadasközvetítés, s nem láthatták, nem hallhatták. Csak kigyúlnának végre a lámpák, hogy szorongató nyugtalaniságuktól szabadulva, lelkendezve kiálthatnák egymás felé:

— Testvérek! Világosság!

Amiben a kicsordult örömről kívül annyi minden volna benne, az is:

— Testvérek! Élünk!

De karórájuk világító számlapján elmúlt tíz, tizenegy, tizenkettő, és sehol egyetlen biztatással kecsegtető, szétesapó villanás.

De hát mi történhetett, miért nem gyulladnak ki a lámpák?

S bár ott volt kezük ügyében a távbeszélő, áramhiány miatt senkit sem hívhattak föl, hogy megkérdézzék. Csak álltak helyükön, alig szólva egymáshoz, akkor is valami rossz, nyugtalanító előérzettel, várákózoán tekintve ki az áthatolhatatlan sötétségbe.

S noha már három óra is elmúlt, egyikük sem gondolt arra, hogy lefeküdjék, egyikük sem volt izgatott állapotában álmos, valamennyiüket az foglalkoztatta, hogy meddig tart még a sötétség.

Ó, bár már megpillanthatnák a hátráló éjszaka nyomában a keleti égaljra fölkapaszkodó, tűzvörös pofájú napot!

Ám hiába volt itt az ideje, csak nem tudott megvirradni, a sötétség továbbra is mozdulatlanul terpeszkedett fölöttük.

Ha eddig még tartotta bennük a lelket a reménykedés, most, mintha a pánik bombáját hajították volna közéjük, valamennyiükön fejtelenség vált úrrá, elkezdtek össze-vissza futkosni, rohángálni, kétségbeesetten kiáltozva:

— Emberek! Mi lesz velünk?

— egymástól várva, hogy valamelyikük bevilágítson a biztatás szövétnekével a rájuk szakadt véget nem érő éjszakába, de nem akadt senki, mindegyik a másiktól várta. S csak futkostak, rohángáltak, amikor valaki elkiáltotta magát:

— Emberek! Gyerünk le az utcára!

— Gyerünk! — kiáltozták innen is, onnan is, s az emeletes és toronyházakból megindult a sötétben a lépcsőkön lefelé az emberek özönlése, áramlása.

Odalenn csoportokba verődve, izgatottan vitatkozni kezdtek. Mert most már valamenyien sejtették, hogy a világ rendje ismeretlen okból fölborult, s talán az örök sötétség korszaka szakadt rájuk, melyben az ember nem élhet, melybe bele kell pusztulnia, hacsak hirtelen föl nem szakad az éjszaka, és újra el nem árasztja a földet a napsütés. Néhányuk ugyanis még mindig reménykedett, hogy amilyen váratlanul tört rájuk a hosszan tartó elsötétedés, ugyanoly váratlanul érhet véget, helyet adva a világ legnagyobb áldásának, az arany sugáröntő, életető napnak.

Amikor azonban a feszült várakozásban az óramutató áthaladt a tizenkettőn, majd lekanyarodott a délutánba, utána pedig az alkonyatba, maradék reménykedésük is elhagyta őket. S bár előző este óta nem ettek, az evés most senkinek sem volt fontos, egyre az járt eszükben, hogy fognak élni a rájuk szakadt örök éjszakában.

S mintha gyötrelmes tépelődéseikre válaszolna, valaki hirtelen elkiáltotta magát:

— Ezt nem lehet kibírni, ebbe bele kell örülni, bele kell bolondulni!

Amire minden oldalról fergetegszerűen robbant ki a kiáltozás:

— Ezt nem lehet kibírni, ebbe bele kell örülni, bele kell bolondulni! Gyújtsátok föl az éjszakákat!

— Gyújtsátok föl! — sodródott tova a kiáltozás.

— Gyújtsátok föl! — ragadta magával áradatként a hullámzó tömegeket.

— Gyerünk az autókhoz!

— Gyerünk a benzinkutakhoz, benzinállomásokhoz!

— A gázcsapokhoz!

— Ki kell eresztetni a benzint az utcára!

— Föl kell gyújtani, hogy minden lángba boruljon!

— Hogy nappali világosság áraszson el mindent!

— Hogy megszűnjék az átkozott sötétség!

— Hogy ne legyen többé éjszaka!

— Gyerünk!

— Induljunk!

— Rajta, fogjatok hozzá!

— Hozzáfogtunk, a csapatokat megnyitottuk!

A benzin szökőkútként lövellt föl mindenfelé, s hamarosan elárasztotta a kutak környékét.

— Fölgyújtani! — kiáltotta valaki.

— Fölgyújtani! — sodródott tova kórusban.

Amire tompa, kékes világításu robbanás csapott szét, elkapva több őrzőngve rohángáló, majd összeeső tűzembert, aki nem tudott idejében elugrani.

A tovahömpölygő tűztől nemsokára lángban álltak az utcák, égni kezdtek a házkapuk, ablakok, kirakatok — a tűz behatolt a szobákba, helyiségekbe, belekapott a bútorokba, berendezésekbe, melytől a toronyházak ablakai tüzes négyszögekként világítottak a magasból az éjszakába.

Az őrzőngve sodródó tömegnek azonban ez sem volt elég.

— Nyissátok ki a gázcsapokat, és gyújtsátok meg! — kiáltotta követelően.

Amire többfelől hatalmas lángnyelvek csaptak föl, s az új tűzfészekből elkezdett a lángláva szétfolyni, szerteáradni, úgyhogy a város nemsokára egyetlen roppant tűzkatlanná változott, melyből magasba nyúló, messzire világító, óriás fáklyaként égtek a toronyházak, diadalmaskodva az emberre szakadt sötétségen.